

nisteren en vis Frihed til indenfor rimelige Grænser at foretage disse enkelte eller almindelige Aftigelser, hvor man maa skønne det nødvendigt. Naar det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Nina Bang) mente, at man ved de omhandlede Dispensationer navnlig tog Sigte paa Ruteskibe, er det for saa vidt ikke rigtigt. Skibe i fast Rutefart er ganske vist nævnt først, men det er ikke alene dem, der er taget Sigte paa, men i det hele taget Skibe, der anløber Havnene flere Gange. Man har foruden Ruteskibene særlig tænkt paa de Skibe, der paa samme Rejse anløber flere Losningshavne og lossere en Del af Ladningen i hver af disse, og man har ment, at det vilde være ubilligt at paalægge dem Isafgift i hver enkelt Havn. Jeg skal i øvrigt tage mig den Henstilling fra det ærede 8de tingvalgte Medlem (Birch) ad notam, at man ikke skal være for villig til at dispensere for de Skibe, som, ikke paa samme Rejse, men i samme Periode, anløber Havnene flere Gange.

Det ærede 8de tingvalgte Medlem mente, at Afgiften var for lav. Dette Spørgsmaal har ogsaa været omtalt i det andet høje Ting. Jeg tror ikke, den er for lav. Jeg tror tværtimod, at hvis man ikke har truffet det rette med disse 10 Øre, er Afgiften snarere noget for høj, men det vil jo Tiden vise. Jeg mener ikke, der er noget at frygte i saa Henseende; der er neppe nogen Fare for, at vi ikke skulde være paa den sikre Side med den Afgift, som her er foreslaet.

Naar det ærede Medlem fremdeles kom ind paa det samme, som man i det andet høje Ting har været inde paa: at der var andre Opgaver, som maaske kunde løses med de Penge, der indgaar gennem Isafgiften, er jeg ikke ganske enig med det ærede Medlem. Jeg svarede paa den Forespørgsel, der blev rettet til mig i det andet høje Ting, at det jo ikke var Meningen her at skabe et nyt Skatteobjekt, men at Meningen med Isafgiften kun skulde være netop at bestride de med selve Isbrydningen forbundne Udgifter, og at jeg maatte tage Afstand fra at drage ind under denne Lov andre Opgaver, som, selv om de havde nogen Forbindelse med den foreliggende Opgave, dog maatte siges at ligge noget udenfor selve Lovens Ramme. Jeg mener derfor, at hvis det skulde vise sig, at Isafgiften var for høj, og at der kom for mange Penge i Kassen, maatte man tage under alvorlig Overvejelse at foreslaa en almindelig Nedsættelse af Afgiften, ogsaa under Hensyn til, at det maa

være et Formaal for Ministeriet ikke at gøre vore Havne for dyre og gøre dem mindre konkurrencedygtige i Forhold til andre Havne, der ikke kender nogen Isafgift; jeg skal her f. Eks. nævne Hamborg.

Det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Nina Bang) kom atter ind paa Spørgsmaalet om de baandlagte Summer. Jeg tror ikke, det vil være nødvendigt at komme tilbage til dette Spørgsmaal, da jeg forstod, at det ærede Medlem ligesom det ærede Medlems Partifæller i Folketinget dog erkender, at Sagen nu er afgjort, og at dette ikke forhindrer dem i at stemme for Lovforslaget, som det foreligger. Jeg skal kun gentage, hvad jeg sagde i det andet høje Ting, at hvis jeg havde næret den Anskuelse, at man havde nogen Ret til at tilbageholde en vis Del af de baandlagte Summer, havde jeg naturligvis taget det under alvorlig Overvejelse, men det var jo netop paa dette Punkt, vore Meninger var forskellige, idet jeg mente, at der ingen som helst moralsk eller juridisk Ret var for Ministeriet til at gøre det. Dertil kommer, at det vilde være ganske ubilligt — hvad jeg ogsaa gjorde opmærksom paa under Behandlingen af Lovforslaget om de baandlagte Summer — fordi det kun ramte ganske enkelte Rederier, som rent tilfældigt var kommet til at sidde tilbage med deres baandlagte Summer. Med Hensyn til „Slejpner“ skal jeg oplyse, at den, saa vidt mig bekendt, tilhørte Havnevæsenet, og at den var beregnet paa at yde Isbryderhjælp til Drogden og til Københavns Havn.

Naar det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds dernæst ikke forstod, at det skulde være Meningen ogsaa at hjælpe Aalborg, idet Aalborg efter det ærede Medlems Mening kunde klare sig selv, beror dette paa en Misforstaaelse, idet vi netop fra Aalborg har haft talrige Henvendelser. Det er rigtigt, at Aalborg Havn i Vinter klarede sig vist væsentligt ved Hjælp af „Diana“ ved Velville fra Marinens Side, idet denne vistnok kunde holde Limfjorden nogenlunde aaben. Men jeg mener, at Aalborg ikke kan indtage en Særstilling. I det hele taget har jeg ogsaa i Folketinget været inde paa det Spørgsmaal, at man jo maa træde til dér, hvor det kræves, og for saa vidt Forholdene tillader det, maa man ikke begrænse Isbryderens Virkefelt til Kattegat alene eller til den Opgave, som det ærede 8de tingvalgte Medlem antydede, men man maa efter mit Skøn træde til overalt, hvor det er nødvendigt, og